

Kifogások, hogy miért nem végezzük a missziót

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Királyok 17:5-6; Zsoltárok 24:1;
Ézsaiás 6:1-8; Jónás 1-4; Náhum 1:1; Jakab 1:27

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én azt mondtam: Íme, itt vagyok én, küldj el engem” (Ézs 6:8, ÚRK)!

Nem mindenki volt olyan elkötelezett, mint Ábrahám. Vegyük például Jónás esetét (lásd Jónás 1-4. fejezet). Isten arra szólította, hogy kiáltson Ninive, Asszíria fővárosa ellen, ami a mai Irak területén feküdt, mintegy 900 kilométerre Jeruzsálemtől. Úgy egyhavi út lehetett ez akkoriban. Jónás nemcsak megtagadta, hogy oda menjen, hanem pont ellenkező irányba indult. Ahogy megérkezett Joppéba, felszállt egy Tarsisba tartó hajóra. Ez a város a mai Spanyolország déli részén volt található. A mintegy 3 200 km-es út legalább egy hónapot vett volna igénybe, az időjárástól függően. Mivel nem akart összetűzésbe keveredni Asszíria királyával, azt a hónapot, ami az odavezető út lett volna, arra használta, hogy távol kerüljön Ninivétől. Mégis miért tett ilyet az Isten embere? A niniveiek javíthatatlanul rossz emberek hírében álltak, népüket gonoszságáról és kegyetlenségéről ismerték, hadakoztak már Izrael és Júda ellen. Mégis arra hívja el Jónást Isten, hogy menjen oda és kiáltson Ninive égbekiáltó gonoszsága ellen (Jón 1:2).

Az itt található szövegek hasonlóak ahhoz, ahogy Isten fogalmaz, amikor 1Móz 18:20-21 verseiben Ábráhámmal beszél Sodomáról és Gomoráról. Amint azonban látni fogjuk, Jónás nem Ábrahám.

Mit tanulhatunk Jónás viselkedéséből azzal kapcsolatban, ahogy mi keresünk kifogásokat, ha nem végezzük a küldetésünket?

KIFOGÁSAINK: A FÉLELEM

Olvassuk el 2Kir 17:5-6, 19:32-37 és Náh 1:1, 3:1-4 verseit! Mit mondanak Ninivéről, valamint AsszírIA és Izrael kapcsolatáról? Miként befolyásolhatta ez a kapcsolat Jónás döntését, hogy Ninive helyett inkább Tarsisba induljon?

A félelem volt az egyik oka annak, hogy Jónás nem akart Ninivébe menni. Az asszírok rettegett ellenségnek számítottak, Ninive pedig az ország fővárosa volt. „A kettészakadt Izrael korában az ókor egyik legnagyobb városa, az Asszír Birodalom fővárosa, Ninive volt... Anyagi jóléte idején Ninive elől járt a bűnözésben és gonoszságban. Az ihletett Ige »vérontó város«-ként jellemezte, amely »rablással van tele« (Náh 3:1). Náhum próféta jelképes beszédében kegyetlen, ragadozó oroszlánhoz hasonlította Ninivét. »...van-e, akin nem gázolt át örökös gonoszságod?!« – kérdezte (Náh 3:19)” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 166. o.).

Ninive lenyűgöző város volt. Szanhérib kiszélesítette a határait, megépítette többek között a hatalmas délnyugati palotát, amely egy 503x242 méteres területet foglalt el, és több mint nyolcvan szobája volt. Tizennyolc csatornát építetett, amelyek 65 kilométeres távolságból vezették a vizet a városba. A településnek csupán a méretei is félelmetesek lehettek.

Ráadásul az emberek is rettenetesek voltak. A Babilon elfoglalásáról megírt beszámolóban Szanhérib azzal dicsekszik, hogy a lakosok hulláival borította az utcákat, fiatalokkal és öregekkel. Az ásatások során talált domborművek ábrázolják a katonákat, amint felnyársalják az embereket. Nem szeretnénk összetűzésbe keveredni velük: nem igazán bánták, ha erőszakot vagy indokolatlanul kegyetlen tetteket kellett alkalmazni. A gondolat, hogy éppen közénk menjen félelemmel töltötte el Jónást. Ennek ellenére gyakran rosszállással olvassuk a történetét, amiért a félelem eltérítette őt Isten utasításának végrehajtásától. Csak éppen azt nem vesszük észre, hogy mi sem vagyunk jobbak, amikor hagyjuk, hogy Isten helyett a félelem irányítson bennünket.

Gondolj vissza egy olyan időre, amikor ismerted Isten akaratát, de a félelem miatt nem nagyon követted! Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből a tapasztalatból?

KIFOGÁSAINK: TÉVES NÉZETEK

Ahogy lecsapott a vihar, Jónás önmagát vádolta (Jón 1:1-12). A viselkedése elárul néhány dolgot a világlátásáról és arról, amit megértett Istenről vagy az „istenekről”, ahogy abban az időben az emberek gondolkodtak. Hitük szerint az istenek különféle területek felett uralkodtak, és a tenger a démonok fennhatósága alá tartozott. Dühük lecsillapítása érdekében áldozatot kellett bemutatni nekik. Bár Jónás zsidó volt, valószínűleg az ő világméretű is befolyásolták kora vélekedései.

Olvassuk el Jón 2:1-3, 7-10 verseit! Mit mondanak ezek az igék arról, hogyan kezdte megérteni Isten gondviselését Jónás?

Jónás miközben menekült arról a területről, ahol az emberek Jahvét tartották az Istenüknek, nehéz úton, de megtanulta, hogy Isten mindenhol, még idegen kultúrák között is ugyanaz a mindenható Úr. A szél és a hullámok is Istenhez tartoztak, a hal szintén. „Az ÚR é a föld s annak teljessége, a földkerekség s annak lakói” (Zsolt 24:1, ÚRK). Jónás szívből a föld és a tenger mindenható Urához fordult, megvallotta bűnét és megmenekült. Nekünk is lehetnek téves képzeink Istenről és arról, hogy mit vár el tőlünk. Az egyik gyakori félreértés szerint az Úr azt szeretné, hogy csak a saját megváltásunkra koncentráljunk, vonjuk ki magunkat a körülöttünk lévő bűnös világból. Habár feladatunk „széplőtelenül megőrizni magunkat e világtól” (Jak 1:27), a középpontban annak kell állnia, hogyan hozhatunk áldást és reményt a szükségben lévőknek. A másik félreértés, ami távol tart bennünket a misszióra hívás elfogadásától, ha azt hisszük, hogy a siker rajtunk múlik. Mi nem menthetünk meg senkit, mint ahogy Jónás sem tudta megmenteni Ninivét. Elképzelhető, hogy „megváltói” mentalitással közelítünk a misszióhoz. Isten nem arra hív, hogy mi mentjük meg az embereket, hanem arra, hogy működünk együtt vele az Ő megváltó munkájában. Istent dicsőítve bizonyosságot teszünk arról, hogyan formál át bennünket, azonban egyedül csak Ő képes az embereket magához vonzani. Mi hinthetjük az igazság magjait, de csak Isten hozhat szívbeli megtérést. Gyakran összetévesztjük a mi szerepünket Istenével, ami elég ahhoz, hogy a bizonyágtéves elmulasztására bárki mentséget találjon. Igen, az Úr felhasználta Jónást, de Isten térítette meg Ninivét, nem a próféta.

A lélekmentés nehéz, túl nehéz ahhoz, hogy az ember egyedül végezze. Hogyan tanulhatjuk meg tehát engedni, hogy ezt Ő tegye, de általunk, a mi életünk és bizonyágtételünk által?

KIFOGÁSAINK: NEHÉZSÉGEK

Jónás tapasztalata a hal gyomrában (Jónás 2. fejezete) drámai bemutatása Isten szeretetének és kegyelmének. A próféta imájából kitűnik, hogy nem felejtette el Isten szeretetüzenetét. Az Úrral való elképesztő tapasztalata azonban nem jelenti azt, hogy régi berögződései vagy szokásai könnyen megváltoztak volna, még ha el is ment Ninivébe.

Olvassuk el Jónás 3. fejezetét! Miként reagáltak az emberek Jónás prédikációjára? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből a bizonyágtételre vonatkozóan?

Bárhogy is érzett Jónás a niniveiek iránt, azt prédikálta, amit Isten mondott neki, és az eredmény megdöbbentő volt: a niniveiek megtértek. Jónásnak sok mindenben kellett keresztülmennie, dolgokat megtennie, amit nem akart, de amikor engedelmeskedett, Isten megdicsőült.

Isten missziója olyanok vállán halad előre, akik hajlandóak áldozatot hozni, még ha vonakodva is. Értékrendünk nem akadályozhatja Istennek az elveszettekért végzett szolgálatát. Jónáshoz hasonlóin néha mi is előítéletekkel küzdünk, amelyek távol tartanak bizonyos személyektől és csoportoktól. Alázatra van szükségünk, hogy szembenézhessünk előítéleteinkkel.

A misszióhoz ugyanakkor idő és érzelmi energia is kell. A mások életébe való befektetés és az igazi törődés megterhelő lehet. Egy olyan korban, amikor már a saját életünkkel és a problémáinkkal való lépéstartás is stresszes, mások érzelmi támogatása túlságosan kimerítőnek tűnhet.

Végül pedig: a misszióba való bekapcsolódás gyakran megkívánja, hogy változtassunk a pénzhez való viszonyunkon és azon, ahogyan használjuk azt. Legyen szó emberek gondozásáról, könyvek és egyéb kiadványok vásárlásáról, esetleg szolgálatokról vagy kényelmi szolgáltatásokról, amelyek igénybevételével időt szabadíthatunk fel a misszióra, lesznek a misszióhoz kapcsolódó kiadások. A missziómunka mindig áldozatokat követel. Jó hír viszont, hogy Jónás alkalmatlansága ellenére Isten erőteljesen munkálkodott a niniveiek megtérésén. Csakhogy sajnos a próféta nem osztozott a menny örömeiben.

Milyen áldozatot kér Isten tőled most, hogy bemutathasd valakinek az Ő szeretetét? Mennyire bízol benne, hogy beváltja ígését, miszerint az áldozatok által te is gazdagabbá válsz?

KIFOGÁSAINK: KÉNYELMETLEN KONFRONTÁCIÓK

„Ó, URam, hát nem ezt mondtam, amikor még otthon voltam? Azért siettem, hogy Tarsísba fussak, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, és nagy a kegyelmed, és a gonoszt is megbánod” (Jón 4:2, ÚRK). Milyen gyönyörű ima ez Jónástól! Vagy mégsem?

Olvassuk el Jónás 4. fejezetét! Mi nem stimmelt a prófétával?

Jónás annyira gyűlölte azokat az embereket, akikhez Isten elküldte, hogy azt érezte, jobb lenne meghalnia, mint megszegyenülnie, amikor a Ninive ellen meghirdetett ítélete kudarcot vall. Azt akarta, hogy a város legyen a következő Sodoma és Gomora. Remélte, hogy Isten ítélete sújt le a gyűlölt népre. Amikor ez elmaradt, a világgépének alapja rendült meg, és inkább meghalt volna, minthogy hagyja, hogy világa felforduljon. Isten már másodszor szembesíti Jónást önmagával, nem prédikációval, szóval, hanem egy tapasztalat által.

A világnézet nem az igényeink szerint alakul ki, nem is változik, csak mert valami újat vagy az eddigiekhez képest mást hallunk. Általában az élettapasztalataink és azok értelmezése vagy magyarázata alapján alakul ki és változik meg.

Az új tapasztalat abban segítette Jónást, hogy felismerje: a világgépe eltorzult. Isten adott egy növényt, ami különös módon egyetlen nap alatt akkorrára nőtt, hogy elég árnyékot vetett, védte Jónást a nap hevétől. A próféta hálás volt, de nem a csodatévő Istennek, hanem csak a növénynek örült. Ahelyett, hogy belátta volna: érdemtelenül részesült ebben a csodában, megérdemelt és helyénvaló áldásnak gondolta, amit jól végzett munkájáért kapott. Amikor a növény elpusztult, a veszteség kihozta a sodrából, önértékelési problémát okozott neki és öngyilkos gondolatokat ébresztett benne. Ezek után Isten gyengéd helyreigazítása következett. Ez segített Jónásnak belátni, milyen balgaság volt többre értékelné egy növényt, mint sokezer életet – állatokét, gyerekekét.

Elmarad a feloldás, hogy Jónás végül megtért volna. A befejezetlen történet felénk irányul. Mit vált ki belőlünk, hogy Isten törődik a gonoszokkal, az elnyomókkal és a róla mit sem tudó emberekkel is világszerte?

ITT VAGYOK ÉN, KÜLDJ EL ENGEM!

A próféta története több mint megkapó. Isten meg tudta menteni a niniveieket Jónás gyenge tanúságtétele ellenére is, ami fontos emlékeztetőül szolgál: a mi szerepünk csupán az, hogy Isten közvetítői legyünk, hiszen egyedül Ő képes meggyőzni és megtéríteni a szíveket. Emlékeztet, hogy Isten csak készséges és alázatos hírnököket keres, akik követik útmutatását.

Olvassuk el Ézs 6:1-8 verseit! Mi a lényegi üzenete ennek a résznek?

A hívás adott, Isten készséges önkénteseket keres, nekünk pedig válaszolnunk kell, mégpedig azzal, hogy átadjuk magunkat vezetésének, figyelünk a hangjára és engedelmeskedünk neki, mondjon bármit.

A történet megjeleníti Isten szeretetét is az emberek iránt, akik olyan helyen élnek, ahol ezt nem érzik, a hangját nem hallják. Amiképpen szánakozott Ninivén, úgy a milliós nagyvárosokon is, ahol épületek növekednek fák és virágok helyett és az állandó zaj megnehezíti az elcsendesülést, a figyelést.

A niniveiekről azt mondta Isten, hogy „*nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között*” (Jón 4:11). Szüksége van tehát követekre, akik hajlandóak elvinni az üzenetét azokhoz, akik ki sem látszanak az üzleti ügyekből és az élet fertelmeiből. Ézsaiás ezt hallotta: „*Ki megy el...?*” Mi lesz a te válaszod?

Kihívás: Egy üres lapra vagy az imalistádra írd fel tíz ember nevét, akikről tudod, hogy nem hisznek! Őket fogjuk a te „tanítványaidnak” nevezni. A lista egészen a negyedév végéig legyen kéznél, és imádkozz értük nap mint nap! Imádkozz azért, hogy Isten segítségével ismerősökből szinte a barátaiddá váljanak, majd a felszínes barátságok mélyüljenek el, alakuljon ki bizalom is! A folyamat során figyelj a barátaid szükségleteire, fájdalmaira és az élet okozta sérüléseire! Majd kérd azt is, hogy Isten töltsé be ezen szükségleteket!

Kihívásra fel! Válassz egy, a lakhelyedhez közeli és egy lakhelyedtől távoli várost a világon! Kezdj el imádkozni az ott élőkért! Kérd, hogy Isten erősítse meg az adventvárók jelenlétét e helyeken, akik Jézus közeli visszajöveteléről beszélnek!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White határozottan figyelmezteti azokat, akik nem követik Jézus hívását, hogy bizonyosságot tegyenek a környezetükben: „Azok kifogásai, akik nem végzik ezt a munkát, nem mentesítik őket a felelősség alól, és ha úgy döntenek, hogy nem végzik a munkát, akkor elhanyagolják azokat, akikért Krisztus meghalt, elhanyagolják Istentől kapott felelősségüket, és a mennyei könyvekben hűtlen szolgaként jegyzik fel őket. Vajon a Mesterhez hasonlóan dolgozik az a lelkész, hogy mások számára erősség és áldás legyen, aki elzárkózik azok elől, akiknek szükségük van a segítségére? Akik elhanyagolják a személyes kapcsolatot az emberekkel, önzővé válnak, miközben éppen arra a tapasztalatra van szükségük, hogy kapcsolatba kerüljenek testvéreikkel, megértsék lelki állapotukat, és tudják, hogyan kell Isten nyáját legeltetni, mindenkinek a maga idejében adva meg a maga eledelét. Aki elhanyagolja ezt a munkát, nyilvánvalóvá teszi, hogy erkölcsi megújulásra szorul. Meglátja majd, hogy nem viselte a munka terhét” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1892. augusztus 3.).

E kemény szavak kiemelik Isten missziójának fontosságát, de nem maradunk remény nélkül: „Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgájának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül és Isten gazdagon megáldja. Az Úr azonban nem hagyta el a kétségbeesett prófétát. Egy sor próba és különös intézkedés nyomán újjáéledt bizalma Istenben és menteni tudó végtelen hatalmában” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 167. o.).

Jónáshoz hasonlóan mi is könnyebben találhatunk kifogásokat a misszióban való részvétel helyett. Számptalan dolog motiválhat bennünket a mentések keresésére. Azonban az elhívásunk nem kevésbé konkrét, mint Jónásé volt. A kérdés csupán az, hogy miként válaszolunk rá.

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen kifogások kísértének arra, hogy ne kapcsolódj be a misszióba? Mi a te Ninivéd?
2. Gondoljuk át, mennyire értékes az üzenetünk, amit adventistaként képviselünk! Milyen áldás, hogy ismerhetjük mindezt! Mi tart vissza attól, hogy másoknak is beszéljünk arról, amit mi annyira szeretünk?
3. Hogy tanulhatjuk meg Isten kegyelme által legyőzni a misszióval kapcsolatos esetleges félelmeinket?

PESZT RÁHEL: SZOMBATRÓL SZOMBATRA

Ma szombat van, ma másképp megy minden,
ma szombat van, ma megtelik a szívem,
ma szombat van és lábadoz roskadok,
ma szombat van, ma minden bűnt feladok.
„Szombat van!”- énekli a lelkem.
Dallam árad szerte, ünnepel a terem.
Isten háza boldog és Ő ránk mosolyog.
Áhítatos csendben megáll a középben
és mi gyenge emberi lények
megtisztulunk, mint a mosott edények.
Olyan erőt és dicsfényt kapunk,
hogy beléphessünk a gyöngykapun.
Ott is szombat lesz, Ő közöttünk jár majd,
szombat lesz és már nem lesz búbánat,
szombat lesz és összegyűlünk egybe,
szombat lesz és én is Istenhez megyek be.
Szombat lesz és mennyei zene szól,
szombat lesz és az angyalkórus dalol,
és Ő csak mosolyog: tudta minden bűnünk.
Most pedig örül, mert elvehette tőlünk.
Mosolyog, mert csak Ő emlékszik rá,
hogy mennyit szenvedtünk, mi elfeledtük már.